

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 2To/161/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3818010638
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Tóth
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2020:3818010638.2

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Tótha a sudcov JUDr. Jozefa Janíka a JUDr. Michala Antalu v trestnej veci proti obžalovanému D. P., nar. XX.XX.XXXX v T., trvale bytom H., B. cesta X/XX, toho času vo výkone trestu v ÚVTOS Ilava v inej trestnej veci, stíhaného pre zločin lúpeže podľa § 188 odsek 1, odsek 2 písmeno b) Trestného zákona s poukazom na § 38 odsek 5 Trestného zákona, na verejnom zasadnutí konanom dňa 03.09.2020 v Trenčíne, o odvolaní prokurátora Okresnej prokuratúry Prievidza proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 29.05.2019, sp. zn. 2T/125/2018 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr.por. sa odvolanie prokurátora z a m i e t a , pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Prievidza zo dňa 29.05.2019, sp. zn. 2T/125/2018, bol obžalovaný D. P. podľa § 285 písm. a) Tr. por. oslobodený spod skutku obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry v Prievidzi sp. zn. 2Pv 444/17/3307 zo dňa 8.10.2018, kvalifikovaného obžalobou ako zločin lúpeže podľa § 188 odsek 1, odsek 2 písmeno b) Trestného zákona s poukazom na § 38 odsek 5 Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť tak, že

dňa 17.7.2017 v presne nezistenom čase v poobedňajších hodinách v H. na B. ulici zatiahol poškodeného E. Z. do kríkov vedľa bufetu pri zastávke MHD, kde sa mu vyhrážal, že ho udrie a zbije, ak mu nedá peniaze, následne ho držiak za ruku tak, aby nemohol odísť, začal prehľadávať a z vreciek nohavíc mu zobral hotovosť približne 300 eur, mobilný telefón a občiansky preukaz, pričom sa ho pýtal na bankomatovú kartu, na čo mu poškodený uviedol, že ju nemá pri sebe, ale ju má doma, preto ho obvinený držiak za predlaktie odviezol k osobnému motorovému vozidlu zn. Opel Corsa, striebornej farby, nezisteného EČV, pristavenému pri bytovkách na B. ulici, ktoré šoféroval S. T., s ktorým sa predtým dohodol, že mu bude robiť šoféra, do ktorého prikázal poškodenému nastúpiť so slovami, že ho udrie, čo poškodený zo strachu poslúchol, následne sa presunuli do miesta bydliska poškodeného v T. na Ulicu W. a okolie, kde obvinený poslal poškodeného do domu zobrať bankomatovú kartu, čo poškodený urobil, potom sa podľa pokynov obvineného presunuli na U. námestie v T., kde z bankomatu VÚB banky na budove Kultúrneho domu poškodený vybral 400 eur, ktoré si zobral obvinený, ktorý celý čas stál pri poškodenom, následne sa presunuli do H. na T. cestu k pobočke VÚB banky, kde mal poškodený vybrať peniaze, avšak táto už bola v tom čase zatvorená, a tak na pokyn obvineného vykonal výber z tam sa nachádzajúceho bankomatu vo výške 100 eur a peniaze ako i bankomatovú kartu si zobral obvinený, pričom počas presunov z auta k bankomatom a späť obvinený držal poškodeného za ruku nad laktom, následne sa taxíkom odviezli do OC Laugaricio na Ul. Belá 7271 v Trenčíne, kde poškodený v prítomnosti obvineného v čase o 18:14 hod. uskutočnil výber hotovosti zo svojho účtu č. J XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX vo výške 4.000 eur, ktoré ešte v banke vložil obvinenému do tašky, pričom po návrate do T. dal obvinený poškodenému 5 eur a vrátil mu telefón a bankomatovú kartu a týmto konaním poškodenému vznikla škoda minimálne vo výške 4.800 eur, pričom obvinený sa uvedeného skutku dopustil napriek tomu, že bol rozsudkom Okresného súdu Prievidza sp. zn. 2T/131/05 zo dňa 17.10.2007 v spojení s

rozsudkom Krajského súdu Trenčín sp. zn. 2To/64/08 zo dňa 25.6.2009 uznaný vinným z trestného činu lúpeže podľa § 234 odsek 1 spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 9 odsek 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov nepodmienečne,

pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný.

Podľa § 288 ods. 3 Trestného poriadku bol poškodený E. Z., nar. XX.X.XXXX v T., prechodne bytom T., W. a okolie XXX/XX, s nárokom na náhradu škody odkázaný na civilný proces.

Citovaný rozsudok nenadobudol právoplatnosť, pretože bol ihneď po jeho vyhlásení napadnutý odvolaním prokurátora Okresnej prokuratúry v Prievidzi v neprospech obžalovaného. V odôvodnení odvolania uviedol, že napadnutý rozsudok prvostupňového súdu nepovažuje za zákonný, nakoľko súd pri hodnotení vykonaných dôkazov nepostupoval dôsledne, v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov vyjadrenou v ustanovení § 2 ods. 12 Trestného poriadku. Postup súdu pri vytváraní vnútorného presvedčenia nebol správny, tento starostlivo neuvážil všetky okolnosti prípadu jednotlivo a v ich súhrne a jeho vnútorné presvedčenie nie je dôvodné. Súd totiž na základe vykonaných dôkazov nedospel k logicky odôvodneným skutkovým záverom, pretože tieto dôkazy nevyhodnotil správne. Takýto nesprávny postup súdu môže byť v konečnom dôsledku aj dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku, nakoľko toto porušenie zákona zásadne ovplyvnilo postavenie obvineného. Prokurátor má zato, že prvostupňový súd nesprávne hodnotí výpoveď svedkyne C. ako dôkaz nasvedčujúci tomu, že obžalovaný nepoužil voči poškodenému žiadne násilie. Menovaná jednoznačne vypovedala, že potom, ako zoznámila obžalovaného s poškodeným, tak si šla kúpiť pivo a ich dvoch nevidela rozprávať sa a nevie kde a ako prebiehal ich rozhovor. Až potom neskôr si všimla, že spolu kráčajú preč, nasadajú do auta a odchádzajú. Z jej výpovede teda nie je možné urobiť logický záver (ako to urobil prvostupňový súd), že táto nasvedčuje pravdivosti výpovede obžalovaného, že sa voči poškodenému nedopustil žiadneho konania, aké mu je kladené za vinu.

Taktiež ani výpoveď svedka T. nijakým spôsobom nepreukazuje, že obžalovaný nepoužil voči poškodenému násilie a hrozbu bezprostredným násilím. Menovaný totiž nebol prítomný a nevidel prvú časť skutku, kedy mal obžalovaný zatiahnuť poškodeného do krikov a tam použiť voči nemu násilie a vyhrážky. Svedok bol zainteresovaný až následne, keď potom za ním obaja prišli a obžalovaný ho požiadal o odvoz. Pritom je rozpor vo výpovediach obžalovaného, ktorý tvrdí, že svedka stretli vonku pred vchodom a svedka, ktorý vypovedá, že obžalovaný s poškodeným prišli k nemu domov. Svedok ďalej síce vypovedá, že poškodený s nimi chodil dobrovoľne a sám im núkal peniaze a jemu aj nejaké dal, avšak ani napriek opakovaným otázkam nevie uviesť koľko presne a kedy mu dal poškodený peňazí. Jeho výpoveď je mimoriadne nekonzistentná a plná rozporov. Uvedené rozpory, ako aj skutočnosť, že svedčí v prospech obžalovaného sa dá vysvetliť jednoducho tým spôsobom, že sám sa sčasti podieľal na skutku (aj keď mu to obžalobou nie je kladené za vinu) a preto sa snaží vypovedať tak, aby sám sebe neprivodil nebezpečenstvo trestného stíhania.

Na druhej strane súd niektoré vykonané dôkazy vôbec nehodnotí, resp. hodnotí len tú časť z nich, ktorá nasvedčuje jeho záverom. Súd sa nijakým spôsobom nevysporiadal s výpoveďou svedka M. A., ktorý potvrdil, že videl poškodeného ísť smerom k bankomatu na námestí v T. a to v prítomnosti dvoch neznámych mužov. Uvedené je v rozpore s tvrdením obžalovaného a svedka T., že poškodený chodil k bankomatom sám. Skutočnosť, že k bankomatom ho sprevádzal obžalovaný a to aj držaním za ruku, je navyše preukázaná aj výpoveďou svedkyne G. (s ktorou sa súd taktiež nevysporiadal), ktorá uviedla, že po incidente videla poškodenému na ruke modriny na zápästí a nad lakťom. Tieto mohli podľa názoru obžaloby vzniknúť silným držaním za ruku poškodeného. Rozpor v týchto skutkových zisteniach súd neodstránil, ani sa s ním nijako argumentačne nevyrovnal.

Súd síce správne dospel k záveru, že obžalovaný sa zmocnil finančných prostriedkov poškodeného, avšak nepochopiteľné je konštatovanie súdu, že na tejto skutočnosti mohla mať vplyv aj zdieľnosť správania sa poškodeného a jeho prípadná štedrosť. Z celého rozsiahleho dokazovania nevyplýval jediný dôkaz, ktorý by nasvedčoval takejto verzii priebehu skutku. Obžaloba kladie obžalovanému za vinu, že sa peňazí zmocnil násilím a hrozbou násilia. Obžalovaný poprel akékoľvek použitie násilia, ako aj zmocnenie sa peňazí poškodeného. Súd teda na jednej strane uveril tvrdeniu poškodeného, že bol pripravený o finančné prostriedky obžalovaným, avšak na strane druhej mu už neverí, že k tomuto došlo pod vplyvom násilia a hrozieb obvineného a vytvára vlastné závery o možnom spôsobe spáchania skutku, ktoré nemajú žiadny základ vo vykonanom dokazovaní.

Podľa § 321 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku odvolací súd zruší napadnutý rozsudok pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie. Takouto chybou je napríklad aj to, že skutočnosť, ktorú rozsudok považuje za preukázanú, je v rozpore so správnym hodnotením dôkazov, alebo táto nevyplýva z vykonaných dôkazov, taktiež že odôvodnenie rozsudku je nejasné, že nie je zrejmé, o ktoré dôkazy súd oprel svoje skutkové zistenia a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, alebo ak sú skutkové zistenia v rozpore a súd rozpory neodstránil. Ak teda prvostupňový súd oslobodil obžalovaného spod obžaloby s poukazom na zásadu v pochybnostiach v prospech obvineného, pričom sa opierať o hore uvádzané skutočnosti, tak je nepochybné, že v rámci hodnotenia vykonaných dôkazov došlo u súdu pri vytváraní vnútorného presvedčenia k takým chybám, ktoré viedli k prijatiu nesprávnych skutkových záverov. Tento chybný a nedôsledný postup súdu spočíval v nesprávnom hodnotení dôkazov, v nevysporiadaní sa so všetkými vykonanými dôkazmi, neodstránení rozporov v skutkových zisteniach a prijatí nelogických záverov, čo je v rozpore so zásadou voľného hodnotenia dôkazov. Tým došlo k takým chybám v napadnutých výrokoch rozsudku, ktoré zakladajú odvolací dôvod podľa § 321 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku.

Podľa § 321 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku odvolací súd zruší napadnutý rozsudok ak vzniknú pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy. So záverom súdu, že správanie poškodeného nezodpovedá tomu, ako by sa tento podľa názoru súdu mal správať v prípade, ak by bol skutočne obeťou konania obžalovaného popísaného v obžalobe sa nemožno stotožniť, nakoľko súd tu skĺzol k ničím nepodloženým hypotézam a úvahám, ako by sa asi mal niekto správať za danej situácie, a to bez toho, aby uvedené závery mohol oprieť o akékoľvek dôkazy. Nakoľko obžaloba nemala a stále nemá dôvod neveriť tvrdeniu poškodeného, že konal v silnom citovom rozrušení, a ani v priebehu súdneho konania nebol obhajobou produkovaný jediný dôkaz, ktorý by nasvedčoval nereálnosti tejto verzie, nevidel prokurátor dôvod navrhovať doplniť dokazovanie znaleckým skúmaním poškodeného znalcom z odboru psychológie, so zameraním sa na zodpovedanie otázky, či poškodený vzhľadom na svoje individuálne danosti a okolnosti prípadu mohol konať v obave o svoj život tak, ako konal (otázka tzv. kontraintuitívnych reakcií). Ak teda súd mal v tejto otázke pochybnosti, tak v súlade so zásadou náležitého zistenia skutkového stavu veci mal dokazovanie v tomto smere doplniť tak, aby mohol spravodlivo rozhodnúť. Ani kontradiktórnosť súdneho konania neznamena, že súd nemôže vykonávať dôkazy z vlastnej iniciatívy, ak to považuje za potrebné a najmä ak je to potrebné k prijatiu určitých skutkových záverov (ustanovenie § 2 ods. 11 Trestného poriadku.). Je teda zrejmé, že súd prijal rozhodnutie bez toho, aby zistil skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, čo zakladá odvolací dôvod podľa § 321 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, nakoľko týmto rozhodnutím súdu vznikli pochybnosti o správnosti skutkových zistení, na ktorých objasnenie bude treba vykonať ďalšie dôkazy - znalecké skúmanie poškodeného znalcom z odboru psychológie.

S poukazom na vyššie uvedené navrhol, aby Krajský súd v Trenčíne v zmysle § 321 ods. 1 písm. b), písm. c) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok Okresného súdu v Prievidzi vo výroku o vine a aby podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vrátil vec súdu prvého stupňa, aby ju tento znovu prejednal a rozhodol.

K odvolaniu prokurátora sa vyjadril obžalovaný prostredníctvom obhajcu, v ktorom uviedol, že nesúhlasí s dôvodmi odvolania prokurátora, práve naopak má za to, že Okresný súd Prievidza na základe dôkladne vykonaného dokazovania v zmysle návrhov prokurátora správne vyhodnotil vykonané dôkazy, z ktorých vyplynulo, že nebolo bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že obžalovaný použil proti poškodenému násilie alebo hrozbu bezprostredného násillia v úmysle zmocniť sa cudzej veci tak, ako to obžalovanému kládla za vinu obžaloba a preto v súlade so zásadou „in dubio pro reo“ tohto spod obžaloby oslobodil.

Podľa tvrdenia poškodeného E. Z., sa obžalovaný mal voči nemu dopustiť násillia a hrozby bezprostredného násillia pri bufete na B. ceste v H. a to hneď po ich stretnutí a zoznámení svedkyňou C., pričom však žiadny zo svedkov toto nepotvrdil a ani následné správanie samotného poškodeného nenasvedčuje tomu, že by bol obeťou násillia zo strany obžalovaného. V inkriminovanom čase bolo pri bufete viacero ľudí, včítane svedkyne C., ktorí si však nič podozrivé nevšimli a sám poškodený mal možnosť požiadať volaním o pomoc pri bufete stojacich ľudí. Samotná svedkyňa C. jednoznačne potvrdila, že videla poškodeného odchádzať od bufetu smerom k bytovkám, pričom v žiadnom prípade poškodený nebol nejakým násillím nútený ísť k autu, ale kráčal vedľa obžalovaného dobrovoľne bez toho, aby ho tento nejakým spôsobom držal za ruku a podobne. Je predsa logické, že človek, ktorý bol práve olúpený o 300 €, mobilný telefón a občiansky preukaz, by prejavil aspoň nejaký náznak odporu voči agresorovi, keď sú

na mieste činu prítomní svedkovia, čo však poškodený Z. vôbec neučinil. Ani počas nasledujúcich hodín od tohto prvého, podľa vyjadrenia poškodeného nepríjemného kontaktu s obžalovaným, sa poškodený Z. vôbec nesprával tak, že by bol obeťou násilia zo strany obžalovaného, pretože podľa jeho svedeckej výpovede mal viacero možností, ako sa voči obžalovanému brániť a to či už v dome, keď si bol zobráť bankomatovú kartu, alebo počas presunu na stanovište taxíkov alebo v samotnej pobočke VÚB banky v Trenčíne.

Prokurátor ďalej vytyka okresnému súdu, že niektoré vykonané dôkazy vôbec nehodnotí, resp. hodnotí len tú časť z nich, ktorá nasvedčuje jeho záverom. Tu poukazuje na výpoveď svedka A., ktorý potvrdil, že videl poškodeného ísť v prítomnosti dvoch neznámych mužov cez námestie v T. smerom k Domu kultúry. Obhajoba má za to, že ani z tejto svedeckej výpovede nemožno vyvodiť záver, že by poškodený Z. bol násilím prinútený ísť k bankomatu v Bojniciach, nedobrovoľne vybrať z neho finančné prostriedky a tieto odovzdať obžalovanému. Svedok A. vo svojej výpovedi uviedol, že len videl poškodeného kráčať cez námestie v doprovide dvoch neznámych osôb, pričom však nevidel, že by voči poškodenému bolo použité násilie a taktiež vôbec nevidel, čo sa dialo pri samotnom bankomate.

Prokurátor ďalej vytyka OS Prievidza, že síce správne dospel k záveru, že obžalovaný sa zmocnil finančných prostriedkov poškodeného, avšak nepochopiteľné je konštatovanie súdu, že na tejto skutočnosti mohla mať vplyv aj zdielnosť správania sa poškodeného a jeho prípadná štedrosť, pričom z celého vykonaného dokazovania nevplynul jediný dôkaz, ktorý by nasvedčoval takejto verzii priebehu skutku.

Ani s týmto konštatovaním prokurátora nemožno súhlasiť, pretože takéto správanie poškodeného vyplýva tak z jeho samotnej výpovede, keď uviedol, že z vlastnej iniciatívy bol ochotný uhradiť dlh na nájomnom svedkyne C., s ktorou sa stretol len náhodou po veľmi dlhom čase a túto jeho výpoveď potvrdila aj samotná svedkyňa C.. Sám poškodený vôbec nevedel vysvetliť, prečo v podstate neznámej osobe bol ochotný „len tak“ zaplatiť dlh na nájomnom minimálne vo výške 300,-€, keď s touto osobou nemal žiadny bližší vzťah. Už z tohto jeho konania a správania možno vyvodiť záver, že ako osoba, ktorá získala finančné prostriedky, bola ochotná pomáhať iným ľuďom. Tejto verzii skutku nasvedčuje aj výpoveď svedka T., ktorý potvrdil, že od poškodeného dostal finančné prostriedky či už za odvoz autom, alebo na opravu poškodeného auta. V neposlednom rade ustáleným záverom Okresného súdu v Prievidzi nasvedčuje aj tá skutočnosť, že poškodený vôbec nemal záujem podávať trestné oznámenie a toto podala s odstupom času a zrejme účelovo svedkyňa G., ktorá podľa všetkého bola taktiež určitým spôsobom finančne naviazaná na poškodeného, pretože spoločne obývali nehnuteľnosť v T. a poškodený sa finančne podieľal na nákladoch na bývanie a stravovanie.

Prokurátor taktiež nesúhlasí so záverom súdu, že správanie poškodeného nezodpovedá tomu, akoby sa mal správať v prípade, ak by bol skutočne obeťou konania obžalovaného a súd tu skĺzol k ničím nepodloženým hypotézam a úvahám bez toho, aby uvedené závery mohol oprieť o akékoľvek dôkazy a teda, ak súd mal v tejto otázke pochybnosti, tak v súlade so zásadou náležitého zistenia skutočného stavu veci mal dokazovanie v tomto smere doplniť a teda mal vykonať znalecké skúmanie poškodeného znalcom z odboru psychológie, ktorý by mal zodpovedať na otázku, či poškodený vzhľadom na svoje individuálne danosti a okolnosti prípadu, mohol konať v obave o svoj život tak, ako konal.

Podľa názoru obhajoby súd v tomto smere náležite zistil skutkový stav a nebolo potrebné nariaďovať znalecké dokazovanie z odboru psychológie, pretože sám poškodený pri svojej výpovedi podrobne popísal celý priebeh skutku a jednoznačne potvrdil, že od okamihu odchodu z B. cesty v H. až do jeho vysadenia z taxíka v T. po návrate z Q., nebolo voči nemu použité žiadne násilie, ani hrozba násilia, pričom túto skutočnosť potvrdili viacerí svedkovia ako C., T., E., ktorí sa jednoznačne vyjadrili, že poškodený sa správal normálne a bez akýchkoľvek náznakov, že by mal obavy o svoj život alebo strach. Poškodený vôbec nevedel súdu vysvetliť prečo konal tak ako konal, keď mal viacero možností vzoprieť sa tlaku zo strany obžalovaného a to najmä vtedy, keď si bol v dome v T. pre bankomatovú kartu, pričom v dome v tom čase bola aj svedkyňa G., ktorú mohol požiadať o pomoc a taktiež mohol o pomoc požiadať políciu, pretože v tom čase bol mimo reálneho dosahu obžalovaného. Podľa názoru obhajoby ani prípadné znalecké dokazovanie tieto skutkové okolnosti nevyjasní a bolo by nadbytočné. Na základe uvedených skutočností navrhol, aby Krajský súd v Trenčíne v zmysle § 319 Tr. poriadku odvolanie prokurátora zamietol ako nedôvodné.

Na verejnom zasadnutí krajského súdu o odvolaní prokurátor krajskej prokuratúry uviedol, že sa pridriava písomných dôvodov odvolania a navrhol, aby krajský súd rozhodol v intenciách tohto odvolania.

Obhajca obžalovaného uviedol, že napadnutý rozsudok považuje za správny a zákonný a s poukazom na dôvody písomného vyjadrenia k odvolaniu, navrhol odvolanie prokurátora okresnej prokuratúry zamietnuť podľa § 319 Tr.por.

Obžalovaný v súlade s návrhom svojho obhajcu žiadal odvolanie prokurátora zamietnuť.

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 Tr.por. alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 Tr. por., preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr.por.

Krajský súd preskúmajúc napadnutý rozsudok na podklade podaného odvolania zistil, že odvolanie okresného prokurátora nie je dôvodné. Z obsahu odvolania je zrejmé, že prokurátor vytýka súdu prvého stupňa nesprávne hodnotenie vykonaných dôkazov, resp. ustálenie skutkového stavu, poukazujúc na vykonané dôkazy, ktoré podľa názoru prokurátora preukazujú, že skutok sa stal a spáchal ho obžalovaný. K tomu odvolací súd uvádza, že v zásade nemožno vytýkať súdu prvého stupňa nezákonnosť napadnutého rozsudku len preto, že odvolateľ dospel na základe vlastného hodnotenia dôkazov vo významnej časti k iným skutkovým a právnym záverom, než súd prvého stupňa, ktorý vykonal všetky navrhnuté a potrebné dôkazy a vyhodnotil ich tak, ako to predpokladá ustanovenie § 2 ods. 12 Trestného poriadku. V danom prípade súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku podrobne konštatoval jednotlivé výpovede a listinné dôkazy a na základe ich vyhodnotenia tak jednotlivo, ako aj v súhrne dospel aj podľa názoru odvolacieho súdu k správne mu záveru, že nebolo bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný, pričom okresný súd svoje rozhodnutie riadne vysvetlil v odôvodnení, ktoré je v intenciách ustanovenia § 168 Tr.por. Je potrebné uviesť, že v zmysle § 2 ods.12 Tr. por. je súd povinný všetky dôkazy hodnotiť tak jednotlivo ako aj v súhrne s ostatnými dôkazmi a to podľa vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu. V súlade s tým potom pre uznanie viny musí na základe vykonaného dokazovania dospieť k nespochybniteľnému záveru, že skutok sa stal, spáchal ho obžalovaný a tento skutok je trestným činom. V prejednávanom prípade dôkazy, na ktoré poukazuje prokurátor v odvolaní síce čiastočne nasvedčujú tomu, že skutok sa mohol stať, no pri hodnotení dôkazov jednotlivo i navzájom a uvážení okolností prípadu i krajský súd je názoru, že na podklade vykonaného dokazovania nie je možné urobiť nepochybný záver o vine obžalovaného. Je potrebné poukázať na to, že obžaloba je v zásade postavená na výpovedi poškodeného E. Z.. Okresný súd však správne poukázal na rozpory medzi výpoveďou poškodeného a ďalšími zadováženými a vykonanými dôkazmi, ako i na nelogické správanie poškodeného počas skutku, ako ho sám popisoval. Skutočnosť, že sa obžalovaný voči poškodenému nedopustil konania tak ako to uvádzal poškodený, nasvedčuje výpoveď svedka T. aj C., ktorí jednak nevideli, že by obžalovaný bol voči poškodenému použil akékoľvek násilie, ale naopak správanie poškodeného po tom, čo malo byť na jeho osobu pôsobené násilím, resp. hrozbou násillia, opísali ako kľudné, bez akýchkoľvek prejavov strachu a bez toho, aby bol vedený a držaný za nejakú časť tela, ako to tvrdil poškodený. Takéto zistenie nevyplýva ani z výpovede svedka A., na výpoveď ktorého poukazuje prokurátor v odvolaní. Sám poškodený v jednej z výpovedí z prípravného konania uvádzal, že po tom, čo mal byť prešacovaný v kríkoch obžalovaným, išiel k stánku dopiť pivo. Podľa svedka T. počas cesty do Bojníc s obžalovaným k poškodenému domov, poškodený dokonca „navigoval“ svedka T. ako vodiča, kam má ísť. Výrazne nelogické sa javí i konanie poškodeného po tom, čo bol doma v T. pre bankomatovú kartu, pričom v dome v tom čase bola aj svedkyňa G., ktorú mohol požiadať o pomoc, alebo zostať v bezpečí domova, no on zobral kartu a išiel späť za obžalovaným a svedkom T. s odôvodnením, že si myslel, že obžalovaný mu dá pokoj. Pokiaľ ide o výpovede svedkov G., tu je potrebné uviesť, že ide o výpovede sprostredkované od poškodeného, kde im uvádzal, že ho mali prinútiť vybrať z bankomatu a z banky peniaze, čo z jeho strany nebolo dobrovoľné. Na hlavnom pojednávaní však poškodený v rozpore s tým nevedel povedať, či sa mu obžalovaný mal ešte vyhrážať po odchode z B. cesty. Taktiež svedkyňa G. mal tvrdiť (výpoveď svedkyne z prípravného konania), že modriny nad lakťom má z toho, ako ho nasilu tlačili do taxíka. Takéto násilné konanie voči poškodenému vylúčil svedok R. E. - taxikár, ktorý vypovedal, že na poškodenom nebolo vidieť, že by sa bál, že by bol nútený nastúpiť do vozidla a počas cesty však nezbadal nič zvláštne, komunikácia bola bežná, na poškodenom určite nezbadal strach, všetci aj žartovali, bol to bežný rozhovor. Tak ako už podrobnejšie uviedol súd prvého stupňa aj správanie poškodeného v pobočke VÚB banky v OC Laugaricio, ako je zadokumentované z fotografií z pobočky, keď poškodený komunikoval sám s pracovníčkou banky a po vybratí peňazí išiel v OC Laugaricio dokonca sám na pivo a následne si vonku s

obžalovaným a svedkom T. pred návratom do H. pofajčil, za situácie že by voči nemu bolo použité násilie alebo pretrvávala hrozba násilím, ako to sám tvrdil, sa javí ako minimálne pochybné, až nedôveryhodné. Poškodený mal počas doby, čo sa ma skutok stať, viaceré možnosti buď sa odpútať od obžalovaného a vec nahlásiť neodkladne na políciu, alebo i požiadať iné osoby, s ktorými prišiel do kontaktu o pomoc. Nemožno potom vytykať súdu prvého stupňa, keď po zhodnotení vykonaných dôkazov, s prihliadnutím na skutočnosť, že jediným priamym dôkazom proti obžalovanému o použití násilia, či hrozby násilia je výpoveď poškodeného, ktorá však vzbudzuje pochybnosti a spolu s ďalšími dôkazmi (časť dôkazov jeho tvrdenia naopak vylučuje), dospel k záveru, že vykonané dokazovanie neumožňuje urobiť nepochybný záver o tom, že sa skutok stal. Tak ako je už naznačené vyššie, pre uznanie viny musí mať súd bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že skutok, ktorý je predmetom trestného stíhania sa stal a spáchal ho obžalovaný. Súd môže oprieť výrok o vine i o nepriame dôkazy, avšak len za predpokladu, že tvoria vo svojom súhrne logickú, ničím nenarušenú uzavretú sústavu dôkazov vzájomne sa doplňujúcich a na seba nadväzujúcich, z ktorých možno vyvodit' len jediný záver a súčasne vylúčiť iný. V danom prípade ani podľa názoru odvolacieho súdu takýto záver o vine na podklade vykonaného dokazovania urobiť nemožno. Okresný súd sa dôsledne zaoberal celou dôkaznou situáciou a následne správne v zmysle zásady „v pochybnostiach v prospech obžalovaného“ spod obžaloby obžalovaného oslobodil podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku. Odvolací súd sa nestotožnil s názorom prokurátora, ktorý v odvolaní namietal, že mal okresný na odstránenie pochybností v otázke, či poškodený vzhľadom na svoje individuálne danosti a okolnosti prípadu mohol konať v obave o svoj život tak, ako konal, mal dokazovanie v tomto smere doplniť o znalecké skúmanie poškodeného znalcom z odboru psychológie. Podľa názoru krajského súdu by vzhľadom na rozporuplné tvrdenia poškodeného prípadné znalecké dokazovanie skutkové okolnosti nevyjasnilo a bolo by nadbytočné. Uvedené skutočnosti sú len tie najdôležitejšie, na ktoré považoval odvolací súd za potrebné poukázať vzhľadom na dôvody odvolania, pričom s ďalším podrobnejším odôvodnením potom odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku, s ktorým sa v plnej miere stotožnil a tento v celom rozsahu považuje za správny a zákonný, vrátane výroku, ktorým bol poškodený E. Z. podľa § 288 ods. 3 Trestného poriadku s nárokom na náhradu škody odkázaný na civilný proces. Z vyššie uvedených dôvodov odvolanie prokurátora odvolací súd podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.